

Guerrero Medina, envoltat de la seva creació artística a Volart ■ JUANMA RAMOS

Els Espais Volart s'omplen íntegrament de pintures de Guerrero Medina

Un art honest

Maria Palau
 BARCELONA

No és habitual que la Fundació Vila Casas dediqui l'espai sencer de Volart (1.500 m²) a un sol artista. L'acostuma a compartimentar en tres exposicions simultànies. Fins ara només havia trencat la norma per a Lita Cabellut i per a Guinovart. El pintor José María Guerrero Medina (Jaén, 1942) és el tercer a qui es concedeix aquest privilegi. S'entén: és un dels autors més ben representats en el fons del col·leccionista Antoni Vila Casas, que el té per un dels seus artistes protegits del clan de l'Empordà.

Guerrero Medina ha sortit del seu refugi de Sant Tomàs de Fluvià per presentar a Barcelona la seva exposició (es va inaugurar ahir i estarà oberta fins al 24 de maig) més important en els seus 60 anys de trajectòria. En aquests casos, la temptació és concebre una antològica, però el nou director de la Vila Casas, Àlex Susanna, precisa que "no ho és exactament; hauria estat massa convencional". "Hem preferit forjar el discurs a partir d'un dels seus motius recurrents: la figura humana", que sempre ha tractat amb una figuració, a vegades desfiguració, expressionista.

Fugir del patró previst és, segons Susanna, el més adient per fer justícia a un creador que ha anat de "vers lliure" al llarg de la seva carrera. Susanna també el denomina com a "franc tirador de la cultura". Però el concepte de vers és el que més bé li escau per les seves irradiacions literàries. Les prop de 120 obres que s'han aplegat a Volart fan per fum d'Antonio Machado, de Miguel Hernández i de

Els seus pinzells s'erigeixen en escuts per protegir la memòria

Manuel Vázquez Montalbán, que va reivindicar sempre l'humanisme i la honestat del treball de Guerrero Medina.

D'aquí s'explica el títol de l'exposició, *El meu compromís*, que el mateix artista diu que és social, amb els altres, i personal, amb ell mateix. "I amb l'art", hi afegeix Susanna.

La seva responsabilitat amb el col·lectiu humà impregna una de les seves sèries més coneguda, sobre l'exili republicà. "Dec ser l'artista que li ha dedicat més exposicions: cator-

ze", sosté. El Guerrero Medina més combatiu s'escola en altres pintures de denúncia. Gairebé sempre el mou una força aliada amb la memòria. Els seus pinzells s'erigeixen en escuts per protegir-la dels qui voldrien silenciada. Hi ha un àmbit de la mostra en què l'artista revela els seus secrets per guanyar la batalla per la memòria: fent dibuixos "amb la ment en blanc". D'aquest procés d'introspecció tan radical "emergeixen fantasmes de manera imprevista".

Un altre fil que estira l'exposició és el de les influències. De qui ha patit Guerrero Medina? És incapaç de fer una llista tancada. Rembrandt, Bacon, Saura (tot i que ell no podria crear sense colors)... "Els admiro i són referents, però no he copiat mai ningú." Ara bé, quan li van donar l'oportunitat de reinterpretar amb la seva mirada un sol autor va escollir Velázquez. "Ell em va triar a mi. Vaig provar-ho amb altres mestres i no me'n vaig sortir." A Velázquez el va abordar pels marges. Va recuperar els personatges secundaris de les seves obres. Aquells que passen més desapercebuts. "He après molt tornant a Velázquez." Saber aprendre després de 60 anys és un bon motiu per continuar. ■